

Péli Zsófia : Tíz rózsaszírom – 9. novella (szövegrészlet)

... Bátori Imre és Moór Ilona sápadtan és szó nélkül bámulják az eléjük letett videokazettát. Az asszony önkéntelenül magához szorítja a kiskanalat.

-Korall úr még annyit kötött ki, hogy a kazettát itt az irodában én is nézzem meg önökkel együtt. Az ügyvéd feláll, s kinyitja az ablak alatti tévés szekrényt.

-Indíthatom?

-Igen, indítsa, kérem - feleli Bátori Imre.

A képernyőn megjelenik egy idősebb férfi. Félig ülőhelyzetben fekszik egy ágyon. Nagyon betegnek látszik; beesett és szomorú a szeme, nyúzott az arca, fáradtan néz bele a kamerába.

-Kedves Ilike és Imre... Nem ismertek fel, ugye... ? Hogy is tehetnétek... Megöregedtem, beteg vagyok, Korall Krisztián néven élek... De ha azt mondom: azelőtt Villányi Viktor voltam... ?! Így emlékeztek rám? Emlékeztek apám vegyeskereskedésére a Molnár és Zöldalma utca sarkán? Emlékeztek az Ond utcai parkra, vagy a folyópartra, ahol boldog gyermekkorunk soha véget nem érőnek tűnő nyarain játszottunk? Vagy az iskoláinkra, tanárainkra? A beszélgetéseinkre? A reményeinkre, fogadkozásainkra? A barátságunkra? Mind, mind elmúlt, régen volt, és még por sem maradt utána... Az élet mindent megváltoztatott, minket is... Mára már nincs se a régi Molnár utca, se Zöldalma utca, sem a ház, hol laktunk és apám üzletet vitt, se szüleim, se testvéreim, se nevem, se az egykori világunk... Tudom, az élet rendje az, hogy minden, mi emberi, elmúljék, de ez így, mikor már minden csak mögöttem van, még fájdalmasabb, különösen ha volt benne valami megismételhetetlenül és visszahozhatatlanul szép, amit egyik napról a másikra, minden átmenet nélkül, durván elszakítottak tőled... De nem kívánom a bűnösöket felkutatni, nem akarok elégtételt azért, ami velem történt, már csak amiatt sem, mert sokunkkal, szinte mindenkivel, az egész világgal megtörtént ugyanaz... Bármennyit is elvett tőlem a sors, sokat is adott. Végiggondoltam az életemet, számadást tettem. Mindent elrendeztem immár, egy kivétellel: és ez a hozzatok kötődő kapcsolatam... Ti nem is tudjátok, mennyire jelen voltatok az életemben azután is, hogy harminc-egynéhány évvel ezelőtt eltűntünk egymás szeme elől...

Egy pillanatra elhallgat, fejét hátra hajtja párnáján, és fájdalmas arccal elmerengve felfelé néz.

-Ti bizonyára azt hittétek, meghaltam, és nem jártatok messze az igazságtól. Meghurcoltak, megaláztak, eltiportak, elvettek mindent, ami fontos volt... Emberek millióival történt ugyanez... És én nem hittem akkor, hogy túl fogom élni azt az iszonyt... Kristálytisztán emlékszem egy pillanatra, amikor azt mondtam magamnak: A Rossz erői olyannyira birtokba vették és elaljasították az emberiség lelkét, hogy nincs tovább jövő. Vége mindennek. Az emberi fajnak, az életnek. Aztán amint ezt végiggondoltam, elaludtam. Azt álmodtam, hogy rengeteg fényes és tiszta lény között üldögelek. Én néma vagyok, ők beszélgetnek: az emberiség jövőjét vitatják. Szomorúan rázzák fejüket, s megállapítják, a Gonosz annyira elburjánzott az emberek között, hogy bármilyen jó cselekedetet megfojt; s olyan áthatolhatatlanul sűrű sötétség támadt a Földön, hogy a fényt, bármilyen sok is érkezzék, magába nyeli és eltemeti.[...]

Hangja megbicsaklik.

-Másnap éltem. És harmadnap is. És utána is. Az Égi Hatalmak akaratából életben maradtam, életben maradtunk.

Így hát hazafelé indultam: a Molnár és Zöldalma utca sarkán álló házba... De már nem volt ott semmi és senki... Por, kő, törmelék mindenhol. A házunk helyére viszont mégis csak ráismertem, mert állt még az egyik belső szoba fala, rajta nagyanyám lánykori fényképével...

Van fájdalom, mely leírhatatlan és elmondhatatlan. Napokon keresztül bolyongtam ott, ki tudja, mit keresvén a földön, az összedült ház romjai között. Mások is ezt csinálták. És akkor egyszerre csak találtam valamit: rengeteg deszka, valószínűleg egy szekrény maradványai alól kilátszott egy poros szövettarab. Előhúztam: egy szinte kifogástalanul megmaradt szürke nadrág volt az. Ahogy ott nézegetem és forgatom elszorult szívvel, a felhajtókájából kiesik valami a törmelékekre: egy kiskanál... Csodálkozva szemügyre veszem: rajta egy M.I. monogram ... És akkor megindul bennem valami...